

מ"ת 8905/12/14 - מדינת ישראל נגד מוחמד חאג' יחיא

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 8905-12-14 מדינת ישראל נ' חאג' יחיא (עציר) 15 ינואר 2015

לפני כבוד השופט מיכל ברק נבו

מדינת ישראל

המבקשת

על ידי ב"כ עו"ד נטלי חגי גדלוב

נגד

מוחמד חאג' יחיא (עציר)

המשיב

על ידי ב"כ עו"ד תילאווי

החלטה

הרקע וכתב האישום

1. נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של חבלה בכוונה מחמירה (עבירה לפי סעיף 329(א)(5) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 [החוק]), היזק לרכוש בזדון (עבירה לפי 452 ביחד עם סעיף 29 לחוק) והתפרעות (עבירה לפי סעיף 152 לחוק).

2. זאת, לאחר שביום 09.11.14, בעקבות מותו של חיר חמדאן ז"ל בכפר כנא, פרצו מהומות בכניסה לעיר טייבה, בסמוך לגשר טייבה. סמוך לשעה 21:20 התאספו בגשר המשיב ואחרים, כשהם רעולי פנים, והתפתחו מהומות במקום. במהלך המהומות הבעיר ההמון צמיגים בסמוך לגשר, דבר שהוביל לחסימת הכביש מתחתיו. ההמון גם עצר כלי רכב שעברו במקום, במטרה לבדוק את זהות הנהגים ולאתר נהגים יהודיים. המשיב הגיע למקום כשהוא מצויד בשתי "כוורות" זיקוקים נפוצות. במהלך המהומות פנה הנאשם לעיתונאי שעמד באותה עת בגשר ולידו עמדו רעולי פנים, וביקש ממנו להסריטם. בהמשך אמר הנאשם למצלמה: "אנשים במשולש, היום בכפר כנא, מחר בטייבה ואום אל פחם, אינתיפאדה אינתיפאדה, כל אחד שיעשה אינתיפאדה בדרך שלו. בעזרת השם הדם של הבחור חיר לא יילך סתם, אלוהים גדול עם המקפחים, אלוהים גדול על הציונים, אללה אכבר, אללה אכבר".

3. במקביל, בשלב כלשהו, במסגרת עימות בין ההמון לבין כוחות המשטרה שהגיעו לאזור הגשר, הדליק המשיב זיקוקים וזרק אותם לעבר נידת משטרה שהגיעה למקום.

באותה עת נהג הקורבן ברכב מסוג טויוטה. בהגיעו לאזור הגשר נאלץ הקורבן לעצור את הרכב, בעקבות המהומות ובעקבות חסימת הכביש. אז ניגש לעברו מי מהמתפרעים האחרים והחל לשוחח עמו בערבית, על מנת לברר

האם הוא יהודי. כשהבחינו האחרים שהקורבן לא עונה בערבית החלו לזרוק לעבר כלי הרכב אבנים, תוך שהם צועקים לעבר ההמון כי מדובר ביהודי, הכל כאשר הקורבן ישוב בתוך הרכב ומתגונן מפני ההמון. כתוצאה מידידי האבנים התנפצו שמשות הרכב.

בשלב זה הבחין מג'די בלעום, אשר שהה אותה עת במקום, בהמון הזועם התוקף את הקורבן. בתגובה, ניגש לעבר הרכב, תוך שהוא הודף את ההמון מהרכב ומרחיק אותו. בשלב זה התקדם המשיב לעבר הרכב, בעודו אוחז בכוורת השנייה של הזיקוקים. הוא הדליק אותה והניח אותה בתוך הרכב. הזיקוקים נדלקו והחלו להתפוצץ, בעוד הקורבן נמצא ברכב, אשר החל לעלות באש. כאשר הבחין בלעום באש האוחזת ברכב, ניגש לרכב יחד עם מחלצים אחרים, ובעוד האלימות כלפי הקורבן נמשכת, שלף אותו וחילץ אותו מהרכב, הגן עליו בגופו מפני ההמון ומילט אותו מהמקום ברכבו, שחנה במקום סמוך. כתוצאה מהמעשים הללו נחבל הקורבן בגופו והרכב נשרף כליל.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים, והדיון שלפניי התקיים הן בשאלת קיומן של ראיות לכאורה (על כך חולק המשיב), הן על האפשרות לבחון שחרורו של המשיב לחלופת מעצר (לכך מתנגדת המבקשת).

הדיון בבית המשפט והמחלוקת

5. בדיון שהתקיים הודיע ב"כ המשיב כי אין מחלוקת לגבי הפרטים הבאים: הייתה ביום 09.11.14 מהומה בכניסה לטייבה על רקע הרצח של חיר חמדאן ז"ל. המשיב הגיע לגשר, למקום המהומות. הייתה התקהלות של אנשים רבים, שחלקם זרקו אבנים, חלקם הבעירו צמיגים, והיה מי שעשה שימוש בכוורות זיקוקים. אין מחלוקת כי המשיב הדליק זיקוק שכונן לעבר ניידת המשטרה שהגיעה למקום. המשיב החזיק כוורת זיקוקים נוספת, מעבר לזו שהפעיל כלפי הניידת. הקורבן הגיע ברכבו לאזור הגשר, שם התקהל ההמון. אחרים זרקו אבנים לעבר רכבו של הקורבן, ואלה פגעו ברכב וגרמו לניפוץ שמשותיו. המשיב הכניס לרכבו של הקורבן, בשלב מסוים, כוורת זיקוקים אותה הדליק.

6. התברר, כי המחלוקת העיקרית היא בנקודה הבאה: המשיב טוען כי הכניס את כוורת הזיקוקים לרכבו של הקורבן והדליק אותה שעה שהקורבן כבר לא היה ברכב. המשיב טוען כי לא ראה את הקורבן ברכב באותו שלב, ואילו ראה אותו - לא היה שם שם את הכוורת ומדליק אותה. המשיב כיוון לכך שהיו שני ארועים של הנחת זיקוקים ברכב הקורבן - האחד לפני שחולץ, אליו אין המשיב קשור, והשני, בו הודה המשיב, לאחר שהקורבן כבר לא היה ברכב.

7. לדברי המבקשת, הראיות המצביעות על כך שהמשיב הניח את כוורת הזיקוקים בתוך רכבו של הקורבן בשעה שהקורבן היה בתוכו.

טיעוני המבקשת

8. הראיות המלמדות על כך שהמשיב הניח את הזיקוקים ברכב הקורבן, שעה שזה היה ברכב, הן כדלקמן:

המשיב הודה כי הכניס את כוורת הזיקוקים לרכבו של הקורבן מתוך החלון האחורי, שהיה מנופץ.

אדם בשם הילאל ג'ומעה (שגם נגדו הוגש כתב אישום), ציין כי ראה את המשיב יושב ליד הגשר ובידו זיקוקים. הוא ראה מישהו מכניס כוורת זיקוקים לתוך רכב הקורבן, אך לא ראה את המשיב. הוא לא אמר מי היה זה שהכניס את כוורת הזיקוקים לתוך הרכב. עוד ציין ג'ומעה "כאשר שברו את הרכב ששייך ליהודי ראיתי איש עם זיקוקים ברכב היהודי ולאחר שהתפוצצו בתוך הרכב הגיעו חברה והוציאו את האיש מהרכב". כלומר, הזיקוקים הונחו כאשר הקורבן היה בתוך הרכב.

נוסף על כך קיימת הודעתו של הקורבן, אשר תיאר את האירוע וציין כי החומרים הנפצים (הוא לא ידע לומר מה בדיוק היו החומרים הללו) הונחו ברכב בעודו בתוכו.

דברים דומים העיד גם בלעום, אשר תיאר את כל השתלשלות האירוע. בלעום ציין כי הזיקוקים הונחו בתוך הרכב מתוך החלון האחורי. תיאור זה זהה לתיאור שתיאר המשיב עצמו, בדבר אופן הנחת הזיקוקים על ידו ברכב. מדובר בפרט מזהה משמעותי.

קשה להניח כי שני אנשים פעלו בדרך של הנחת זיקוקים דולקים בכלי הרכב, שניהם מתוך החלון האחורי, האחד - כאשר הקורבן היה ברכב, והאחר, המשיב - לאחר שהקורבן חולץ. מכל מקום, טוענת המבקשת, אין כל ראיה התומכת בתיאוריה זו, אשר הועלתה לראשונה בדיון.

9. אשר לעילת המעצר והיכולת להסתפק בחלופה: המבקשת ציינה את כל הרקע לאירוע, החל מההתפרעויות של ההמון, תוך הבערת צמיגים וזריקת אבנים, המשך בביצוע "סלקציה" לנהגים, על מנת לבחון מי הוא יהודי ומי הוא ערבי. היא ציינה את התנהגות המשיב לאור נוכחותו של עיתונאי במקום שהסריט את האירוע. המשיב ניצל את אמצעי התקשורת לשלוח מסרים מתסיסים ולקרוא לאחרים להצטרף למעשי האלימות. המשיב זרק זיקוקים לעבר נידת המשטרה שהגיעה למקום כדי לפזר את ההפגנה. המסוכנות העולה מעצם המעשה של הדלקת זיקוקים בתוך רכב, בו יושב אדם, זועקת לשמיים, והרקע האידיאולוגי המתלווה לכך, כאשר המשיב נוטל חלק פעיל בניסיון לשלהב את הרוחות, מוסיף נדבך חשוב לאותה מסוכנות.

10. עוד מצינת המבקשת כי לא ניתן לאיין את המסוכנות הנשקפת מהמשיב גם מטעם נוסף: מדובר במי שעושה שימוש בפייסבוק כדי להטיף לפגיעה ביהודים ולשילהוב יצרים. המבקשת הפנתה למסמכים רבים מדף הפייסבוק של המשיב, לגבי ציין המשיב בחקירה "הדף שלי הוא דף חדשות ואני בעצם מפיץ את דבריי". המשיב ציין כי יש לו 4,000 חברים בפייסבוק, מספר גדול למדי, ללא ספק. מתוך הפייסבוק הפנתה המשיבה לתמונה שסומנה א.מ.1, בה רואים את המשיב לבוש כאפייה, מסמן תנועת "וי" של ניצחון באצבעותיו, כשהוא מצולם בחצרות אל אקצה. זוהי תמונת הרקע של המשיב בפייסבוק. בתמונת הפרופיל שם המשיב תמונה מהלוויה, בה נראית גופה עטופה בדגל פלסטיני, וסביבה המון. מסמך שסומן א.מ.3 הוא מתוך הפייסבוק של המשיב, מיום 7.11.14, בה צילם עצמו המשיב כשברקע מתמר עשן שחור בכמות גדולה, והמשיב מסמן באצבעותיו "וי" של ניצחון. בא.מ.4 ניתן לראות כי המשיב עשה שיתוף לכתבה מ-Ynet, בה מתואר האירוע נושא כתב האישום והמשיב כתב "חדשות אודות הרכב היהודי" וכן "קולולולו אחרי זריקת קופסת הזיקוקים". הוא מצרף צלמית של תנועת "וי" של ניצחון. בא.מ.5 שיתף המשיב צילום של עצמו מאתר בוקראנט, בסמוך לגשר טייבה, כשניתן לראות את האש ואת הזיקוקים ואת הכאפייה, ובסטטוס שוב - "וי" של ניצחון.

גם בא.מ.6 מדובר על שיתוף של תמונה מהאירוע, בה רואים רכב עולה בלהבות ואת הקורבן חבול, ובסטטוס כתב המשיב: "הצעירים שהיו במקום מפנים מסר להורי השהיד מכפר כנא", ומצרף "וי" של ניצחון. המשיבה ממשיכה ומפנה לדפים רבים נוספים מתוך הפייסבוק של המשיב, לרבות דפים בהם כתב המשיב דברי שבח למחבל שביצע פיגוע דריסה (א.מ.10), שכולם תכנים לאומניים ומתסיסים.

11. המבקשת מציינת כי נוסף על עילת המסוכנות, במקרה דנן יש גם חשש משיבוש, והיא מפנה לדוחות פעולה שנכתבו לאחר מעצר המשיב. מדוחות הפעולה עולה כי בשעת מעצרו ניסה המשיב להסתיר את מכשיר הטלפון הנייד שלו. תחילה אמר כי אין לו מכשיר נייד, לאחר מכן אמר שנתן אותו לאחר, ולאחר השתלשלות עניינים נוספת, במסגרתה הגיעו לאחותו של המשיב, זו מסרה את מכשיר הטלפון של המשיב לאחר שנאזקה והזהרה כי תיעצר. גם באותו שלב נמצא המכשיר ללא כרטיס הסיים, וזה נמצא בסופו של דבר במקום סמוך, חבוי בתוך עציץ. כאשר נשאל המשיב על כך בחקירותיו אמר כי ידע שבמכשיר הנייד יש צילומים של האירוע, ואכן נמצאו בו שני סרטונים.

12. בהתייחס לתסקיר שירות המבחן בעניינו של המשיב, אשר המליץ על שחרור המשיב לחלופה, ציינה המבקשת כי התסקיר אינו מתמודד כלל עם האמור בכתב האישום. אין התייחסות לכך שחלק ממעשיו של המשיב בוצעו כלפי שוטרים, דבר המלמד על היעדר מורא מפני החוק. שירות המבחן הסתפק בדברי המשיב עצמו לגבי מעשיו, אלא שדבריו אינם עולים בקנה אחד לא עם חומר הראיות ולא עם כתב האישום. בחינת המשיב עצמו מלמדת כי אינו עובר את המשוכה הראשונה של אפשרות מתן אמון בו. אשר למשוכה השנייה - בחינת המפקחים: שירות המבחן לא בחן את מידת הבנתם לאירוע ולרקע האידיאולוגי שלו. מדברי המפקחים עולה שלא היו מודעים לסיכון הנשקף מהמשיב. לכן, טוענת המבקשת, אינם מתאימים לפקח על המשיב.

טיעוני המשיב

13. לעניין הראיות לכאורה: העדים לאירוע הכנסת הכוורת לרכב הקורבן והדלקתה היו ארבעה: הקורבן, בלעום "המחלץ", הילאל ג'ומעה, ועומר נסיראת. לטענת המשיב, ג'ומעה מסר בהודעתו שהגיע מישו ששם זיקוקים ברכב, ולאחר שאלה התפוצצו בתוך הרכב, היה מי שהוציא את האיש שישב ברכב. ג'ומעה הוסיף כי הושם צמיג בוער בתוך הרכב ושרפו את הרכב לאחר שהקורבן כבר היה מחוץ לרכב. אותו ג'ומעה מכיר את המשיב, המכונה ג'ימי. הוא אמר שהוא ראה את המשיב מחזיק זיקוקים ויורה בהם, וככל הנראה מדובר באירוע הירי לעבר הניידת, אך הוא מציין כי לאחר מכן לא ראה את המשיב. מאחר שג'ומעה ראה את אירוע הנחת הזיקוקים ואת החילוץ של הקורבן, אך מציין שלא ראה את המשיב, הרי שיש להסיק מכך שהמשיב איננו זה שהניח את הזיקוקים בתוך הרכב שעה שהקורבן היה בתוכו. המשיב כיוון לכך, שהיו שני אירועים של הנחת זיקוקים בתוך רכב הקורבן: האחד, עליו מעיד ג'ומעה, בו הקורבן היה ברכב, ולאחר חילוץ הקורבן הגיע המשיב, והניח כוורת נוספת של זיקוקים, כאשר הקורבן כבר לא היה ברכב. לדבריו, אין כל חוות דעת של חוקר שריפות או ראייה אחרת שיכולה ללמד האם הונחו ברכב זיקוקים פעם אחת או פעמיים.

עוד הוסיף המשיב כי אין גם ראייה לפיה הקורבן נפצע כתוצאה מהתפוצצות זיקוקים ברכב ואין זה סביר כי אדם, שזיקוקים התפוצצו ברכבו, לא יפגע מעבר לשריטות קלות.

המשיב מפנה לעדותו של עומר נסיראת אשר נשאל אם הנהג היה ברכב בזמן שהזיקוק הונח שם והוא השיב "אני לא בטוח בזה, לא ראיתי". אותו נסיראת ציין גם שהיו במקום "ערימות של אנשים".

לפיכך, טוען המשיב, לא ניתן לשלול אפשרות שהיו פיצוצים של זיקוקים מחוץ לרכב, וניצוץ מתוכם הגיע לתוך כלי הרכב או בסמוך אליו באופן שהקורבן ובלעום המחלץ חשבו שהוא הונח בתוך הרכב.

אין מחלוקת שהמשיב ביצע מעשה חמור, והוא אכן השתתף בהתפרעות, אך אין כל ראיה לכך שהוא הניח זיקוקים בתוך רכב הקורבן בשעה שהקורבן היה בתוך הרכב. בעניין זה, יש לכלל הפחות ספק או כרסום בראיות לכאורה.

14. לעניין השחרור לחלופה טוען המשיב כי יש מקום, אף אם בית המשפט יקבע שיש ראיות לכאורה לכך שביצע את המיוחס לו בכתב האישום, לשחררו לחלופת מעצר. תחילה, טוען המשיב, יש לבחון את המעשים על רקע המצב בעת מתן ההחלטה, ולא בעת ביצועם. כיום, טוען המשיב, חלה רגיעה במצב הבטחוני וירד המתח בין ערבים ליהודים. יש אמנם אירועים נקודתיים, אך באופן כללי המצב רגוע יותר מאשר היה בעת ביצוע המעשים. במקרה דנן, המשיב "תפס את עצמו" לאחר האירועים והבין את חומרת מעשיו. הוא ציין כי לעולם לא היה עושה מעשה שיכול היה לפגוע בחיי אדם, ואילו חשב שהקורבן ברכב - לא היה מניח את כוורת הזיקוקים הדלוקה בתוך הרכב. משכך, ומשמצא שירות המבחן כי המפקחים המוצעים הם ראויים ומתאימים, וניתן לסמוך עליהם, יש להורות על שחרורו של המשיב לחלופת מעצר בפיקוחם.

דין והכרעה

15. ראשית יצוין, כי הטענה שהעלה המשיב בדיון, לפיה שני אנשים הניחו כוורות זיקוקים בתוך רכבו של הקורבן - אחר הניח כוורת אחת כאשר הקורבן היה ברכב, ואילו המשיב עצמו הניח כוורת שנייה, כאשר הקורבן כבר לא היה ברכב ["**תאוריית האדם האחר**"], לא הועלתה על ידו עד היום בשום הזדמנות. הוא לא טען זאת באף אחת מעשר חקירותיו, לא במשטרה ולא בשב"כ.

16. לעניין הראיות לכאורה: "תאוריית האדם האחר" היא תאוריה דחוקה, שלא זו בלבד שעלתה לראשונה בדיון, אלא שאין לה כל תימוכין בראיות. הראיות מצביעות באופן ברור על כך שהמשיב הוא שהכניס את כוורת הזיקוקים לכלי הרכב של הקורבן, דרך שמשות האחורית המנופצת, שעה שהקורבן ישב בתוכו. הדברים עולים מהודעותיו של המשיב, הקושר עצמו לכלל האירוע, לרבות הכנסת הכוורת לרכב מהחלון האחורי; מהודעת הקורבן, המתאר את האירוע ואת החדרת החומר הנפיץ לכלי הרכב שעה שהיה בתוכו; מהודעת בלעום המחלץ. חיזוקים להודעות הללו ניתן למצוא בהודעותיהם של ג'ומעה ונסיראת, ואציין כי אני סבורה כי ניתן לקרוא לתוך ההודעות הללו את הכרסום בראיות שמציע ב"כ המשיב. אין שמץ של ראיה המעידה כי הונחו זיקוקים ברכבו של הקורבן בשתי הזדמנויות באירוע.

17. משכך, אני קובעת כי **קיימות ראיות לכאורה לכך שהמשיב ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום.**

18. אשר לעילת המעצר - אין כל צורך להכביר מילים בעניין זה. עילת המסוכנות מתקיימת במקרה זה במלוא עוזה. החדרת זיקוקים דלוקים לתוך כלי רכב, שעה שיושב בתוכו אדם, היא מעשה שהמסוכנות זועקת מתוכו. נוסף על כך, קיימת עילת מעצר סטטוטורית בעניינו, כפי שטען גם ב"כ המשיב. נוסף על אלה, הרקע האידיאולוגי של המעשים מוסיף נדבך משמעותי ונכבד לעילת המסוכנות, כפי שקבעו בתי המשפט לא אחת.

כך, בבש"פ 369/12 **מדינת ישראל נ' עקיבא פנחס הכהן** [15.01.12], קובע כבוד השופט עמית כי בעבירות פליליות רגילות ניתן לטעון כי קיים ספק ביכולת החיזוי והניבוי של מסוכנותו העתידית של הנאשם. בעבריינות אידיאולוגית, הנאשם מצהיר, או שהתנהגותו מעידה עליו, כי אינו מתחרט על מעשהו, והוא דבק במשנתו האידיאולוגית המצדיקה ביצוע עבירות לשם מימוש או קידום האידיאולוגיה. לפיכך, במוטיבציה אידיאולוגית יש כדי לחזק את יסוד המסוכנות (פסקה 10 לפסק הדין). עוד צוין כי בעבריינות על רקע אידיאולוגי יש והנאשם נהנה מהאהדה בקרב סביבתו הקרובה, אשר לעיתים מזדהה עם מעשיו, מה שעלול להחליש את חלופת המעצר.

על דברים אלה חזר בית המשפט בפסקי דין רבים, לרבות באלה אליהם הפנתה המבקשת, ובהם בש"פ 3199/14 **מדינת ישראל נ' וינברג** [07.05.14], ולאחרונה בבש"פ 6825/14 **פקטורוביץ' נ' מדינת ישראל** [23.10.14] (עניין פקטורוביץ'). אציין, כי לטעמי, הפסיקה הרלוונטית שהגיש ב"כ המשיב תומכת, אף היא, בעמדת המבקשת בעניין זה: בבש"פ 2806/14 **מדינת ישראל נ' ריכטר** [16.04.14] דובר על החומרה של עבירות המבוצעות על רקע לאומני-גזעני (באותו מקרה דובר על פעולות שבוצעו במסגרת "תג מחיר"). גם שם צוין כי כאשר מדובר בעבריינות אידיאולוגית מתחזק יסוד המסוכנות להישנות מעשים דומים, ובסופו של יום לא שוחרר המשיב באותו מקרה. בבש"פ 5959/14 **אסרף נ' מדינת ישראל** [21.09.14] שוחרר אמנם הנאשם, אך זאת בשל חולשה בראיות, טענת אפליה ועמדת שירות המבחן, אשר הובילו יחדיו למסקנה כי יש להורות על שחרור למעצר בית מלא. טענת אפליה הובילה לשחרור גם בבש"פ 7816/14 **עופרי נ' מדינת ישראל** [01.12.14] שהגיש המשיב. בבש"פ 5818/14 **אשהב נ' מדינת ישראל** [21.09.14] שוחררו הנאשמים, אלא ששם הם הואשמו בכך שתקפו צעיר חרדי שחלף על פניהם והכו אותו עד שנפל על הקרקע. הוסכם על הצדדים שם כי האלימות באותו מקרה לא הייתה בחרף הגבוה, בשונה מאוד מעניינו.

19. אשר לטענות הצדדים בדבר שקילת המצב השורר במדינה, כשיקול בשאלת השחרור: בית המשפט העליון קובע כי מדובר אכן בפרמטר שיש לו משקל, לא למטרת הרתעה, אלא כאחד הפרמטרים להערכת מסוכנות (בש"פ 6289/14 **מדינת ישראל נ' אסרף** [29.09.14] ועניין פקטורוביץ' הנ"ל). במקרה שלפני, בין שאקבל את טענת המשיב כי המועד הרלוונטי לבחינה הוא מועד מתן ההחלטה, ובין שהמועד הרלוונטי הוא מועד ביצוע המעשים - נראה לי כי בוודאי בעת ביצוע המעשים, אך גם היום, המצב במדינה "נפיץ" כהגדרת בית המשפט העליון, ולא ניתן לדבר על רגיעה כזו, שתפחית מהמסוכנות הנשקפת ממי שמטיף לאינתיפאדה, כפי שעשה המשיב.

20. נוסף על עילת המסוכנות קיימת גם עילה של חשש משיבוש, כפי שצינה המבקשת, וזאת לאחר שמהראיות עולה כי המשיב עשה מעשים שנועדו לפגוע בראיות בסמוך למעצרו.

21. שחרור לחלופה: כמצוות החוק, בחנתי האם ניתן במקרה דנן לשחרר את המשיב לחלופת מעצר אשר תשיג את

מטרות המעצר.

המשיב נשלח לקבלת תסקיר, בהסכמת הצדדים, תוך שהמבקשת מדגישה כי עמדתה למעצר עד תום ההליכים. התסקיר שהוגש בעניינו של המשיב הוא חיובי, ושירות המבחן המליץ על שחרורו למעצר בית מלא בדיר אלאסד, בפיקוח שני מפקחים שנבדקו, ובאיזוק אלקטרוני. המשיב בן 21, נעדר הרשעות קודמות.

המשיב טען כי "תפס את עצמו" לאחר האירועים מושא כתב האישום. המסמכים שהציגה המבקשת מתוך דף הפייסבוק של המשיב, הן מלפני האירוע ובפרט לאחריו, החל משעות ספורות לאחר האירוע והמשך בימים שמיד לאחר האירוע, מלמדים כי המשיב לא שינה עמדותיו כלל. ההיפך הוא הנכון: ניתן ללמוד על ניסיונות מצידו ללבות יצרים, אגב דברי שבח למבצע פיגוע דריסה, אגב פרסומים נוספים, הכוללים גם צילומים וסמלים. אלה מלמדים על מסוכנות בדרגה גבוהה, שלא ניתן להפיגה בדרך של חלופה כלשהי, שכן ליבוי יצרים והטפה לאלומות וגזענות ניתן לבצע מכל מקום, כפי שנקבע בפסיקה, בפרט כאשר "כלי העבודה" של המשיב הוא האינטרנט. העובדה כי המשיב בעל 4,000 "חברים" בפייסבוק מלמדת על התפוצה הרחבה לה זוכים דבריו ורעיונותיו.

22. לאור כל האמור אני מגיעה למסקנה כי בצד הראיות לכאורה, קיימות עילות מעצר שלא ניתן לאיין בדרך של חלופת מעצר, ועל כן אני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו.

עותק מההחלטה יישלח לשירות המבחן.

ניתנה היום, כ"ד טבת תשע"ה, 15 ינואר 2015, בנוכחות הצדדים.